

Cartea a cărui nume nu trebuie rostit

Un culoar lung și întunecos, o lumină difuză bătând parcă în ciudă, cu putere spre intrare, astfel formându-mi o umbră stranie pe peretele din fața mea. Rafturi de-a lungul, pline de praful zilelor de mult apuse, de cărți cu pagini arămii, dovedindu-și vechimea, pline de cuvinte care i-au salvat pe cei ce au scris, dar îi omoară pe cei care le citesc. La o privire mai atentă, observ mișcări repetitive, făcute ca prin ceață, fantome unduindu-se printre rafturile pline ochi de cărți. Un singur raft rămâne totuși mai interesant, iar mintea mea era prea copleșită ca să înțeleagă de ce acele suflete pierdute nu și-au găsit pacea și mișună în biblioteca asta blestemată, de care târziu mi-am dat seama că e o buclă a timpului, iar această zi e de fapt începutul solstițiului de iarnă, ziua în care am murit.

Ecouri pierdute în timp, strigăte de păreri de rău, cuvinte nerostite care își urlă existența din interiorul fiecărui suflet umpleau încăperea de o gălăgie surdă, una în genul sunetelor mute scoase pentru a-ți omorî auzul. Cu cât mă apropiam mai tare de raftul cu pricina, cu atât sunetele deveneau mai asurzitoare, încercând parcă să te alunge, să nu intri într-o zonă care te-ar putea duce la adevărul absolut, iar apoi purtând povara cunoașterii pe umeri, să ieși viu în lumea în care știam că n-o să mă mai întorc. Pot să recunosc că e vina mea, mi-am dorit să mă pierd, mi-am dorit să fac lucrurile diferit măcar o dată și astfel am sfârșit învârtindu-mă în acest labirint de cărți nepotrivite. Eu caut o anumită carte, de pe un anumit raft, cu o anumită semnificație, dar care a fost destinată să mă blesteme și să-mi salveze viața în același timp și tot într-un moment paradoxal ar avea puteri asupra mea. De ce o caut? Din cauza poveștii pe care o ascunde între cele două coperti ne semnificative pentru voi, dar care mi-a stors și ultimul gram de luciditate și care m-a întemnițat în acest ictus interminabil al unui abis literar în care m-am adâncit cu fiecare pagină întoarsă, cu fiecare cuvânt citit și cu fiecare gând influențat puternic de impactul ei în viața mea.

Singurul mod în care aș putea opri acest chin meschin, această continuă repetare de evenimente nefericite, această voce din înăuntrul minții mele care nu se oprește din povestit, care nu se oprește din țipăt, care continuă să-mi ofilească sufletul-mi deja mort prin cuvintele cărții blestemate ar fi să-mi găsesc o altă obsesie, o altă carte care să mă transfere într-o altă lume necunoscută, să-mi ofere falsa impresie că totul va avea un alt sfârșit, altul decât moartea mea interioară, altul decât scurgerea pielii mele printre oasele care îmi sprijină cartea în mâini. După un timp totul în jur era de un alb enervant de pur, dar tot ce aveam eu în minte era căldura focului în care am să distrug tot ce am vrut să citesc vreodată, am să omor cu mâinile mele singura mea șansă spre viața în acea bulă de fericire pretinsă, în care faptele-mi vor fi lipsite de scop iar cuvintele-mi lipsite de noimă. Vreau să distrug tot ce m-ar putea salva vreodată, pentru ca există o satisfacție inefabilă în perpetua suferință, există o ultimă speranță acolo unde frunzele s-au ofilit și-au căzut

demult, dar nu există leac pentru moartea interioară, dar asta a fost în același timp o binecuvântare și un blestem pentru mine.

Cu fiecare pas adâncit parcă în propria-mi minte, plină de întuneric și praf la ceas de seară, plină de coperți cu litere distincte care au format un cod sacru la care acum simt fiori numai auzind cuvinte care puse unul lângă altul să treacă dincolo de barierele autocontrolului impuse de mintea ta, dincolo de percepția intimității absolute, dincolo de limitele realului, făcând astfel loc imaginarului și creației, ajung tot mai aproape de momentul în care starea realului și cea de vis se vor contopi într-o armonie tenebroasă. Fantoma cărții blestemată nu continuă să te părăsească, odată distrus un lucru desăvârșit, oare vei mai putea vreodată să-l reîntregești astfel încât să nu-i simți apăsarea? Odată scăpat din bucla timpului, un vid mut te întâmpină ca să-ți declare o liniște infernală, un spațiu în care nu cuvintele scrise îți vor asasina spiritul, ci propria-ți minte va fi capabilă de torturarea lentă a sinelui. Dacă lumea mea e privată de exterior, sunt ei criminalii sau m-am aruncat singură în infern?